

taka broddinn av tí lóg, her so nógv verður talað og skrivað um — og hefur verið það leingi. — Tí vissiliga er það ekki heint, at tann maður, sum hefur rætt til at velja menn inn á lögting og ríkisdag, ekki skal hava rætt til at velja menn inn í bygð- ella býarstýri. Tí hetta, at so og so nógv og ella so og so góð ráð skulu til fyrri at sleppa at velja menn inn í bygð- ella landastýri, er ein leivd frá forn- tíð og er **sera ódemokratískt**; og það er ein kongur, sum aftur- haldið hefur fingið sær stand- andi at krækja seg fast í, nú demokratíð reiv so mangan pallin undan tess fótum.

Gamal Föroyingur.

Henda grein er skrivað fyrri næstan einum hálfum ári síðan, men eg havi nú fyrstani sent hana inn.

G. F.

Vor Krone Margarine overgaar al anden Margarine i Kvalitet og Velsmag.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Ein merkiskvinna.

25. mai 1934.

Ígjár doyði frúgvinn Anna Sofía Danielsen, kona gamla post- meistaran, sparikassastjóran C. C. Danielsen.

Hon var ein merkisverð kvinna, og soverðið var yrki hennara, at mong, mong menniskju í djúp- asta lakksemi kunna veita henni tað eftirmeli, at hon var ein góð kvinna við serstakum gáv- um, sum hon nýtti til hjálpar fyrri tey, sum í teirri stóru neyð komu til hennara. — Og eingin fór óhjálptur frá henni, um hon sá nakran møguleika vera fyrri at gera nakað teimum til hjálpar.

»Harrin hefur givið henni stóran gávur til at hjálpa, har ótt onnur hjálpt tyktist at vera útistongd«, varð sagt um hana av einum av hennara nærmastu og hon nýtti sær ulla at hugsa um aðra lón enn ta, sum gerðin bar í sjálvari sær. Ongantið vildi hon hava pening ella rós, men eitt goymdi hon sum eina dýra ogn: gleðina yvir, at eydnast var henni at bjarga menniskjum frá at verða kryptar ella frá deyðanum sjálvum.

Vórðu óll tey, sum hon hefur verið til signing fyrri, í tí skara, sum um eina stutta tíð vil fylgja henni til hennara hvíldarstað, varð skardin stóru. — Men væntandi er, at tey óll minnst hana og senda henni eina stilla tók og siga: Signað verið hon fyrri alt tað, hon hefur gjørt fyrri okkum, og varðveiti Gud hana í sínum hjílm.

Signað verði minnið um hana.

X.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand — hvorfor bruge udenlandske Sæber, naar De kan faa færøske, som er bedre og billigere, fra Fabriken „OKKARA“

Eitt og annað.

Bláðið hetta,

hefur biðið »—« og øllum hansara felagum farvæl, so hon- um nýttist ikki at skriva aftur og skamskenda okkum, tað verður ikki lisið innanfyri okkara dyr.

Vánaliga sær út

fyrri okkum her heima í oyggj- unum. Eingin fiskiskapur, ringt veður, fólkskaði og skipaskaði. — sjógvurin tyktist ikki at vera okkum góður vinur í ár. Á landinum sær ikki stórt betur út. Aftaná ein meir enn sera góðan og lyggjan vetur kom eitt heldur vátligt og ruskul vár, og so fingi vit ein mai mánaða so kaldan og vetralligan, at sjaldan man hann hava verið verri. — Stúrt sær út, men enn kann alt fáa vend, so árið verður fræg- ari enn óll tekin enn eru til. —

„Acorn“

komið heim í dag — 25% — hefur fiskað 4000, tað er ikki stóri tal.

Úr Íslandi

frættist, at á Sigluförð hefur verið goturumbul millum kom- unistar og politíð. Tað sigst at nokur og tjúgu vóru særð og 7 vóru sett í holið. Serliga sigast kvinnurnar at hava verið harð- úr í átökum og hava nýtt bæði klóvur og tenn — hvat ikki er óhoyrt fyrr í tíðini!

Maður er deyður

millum Ísland og Føroyar. Skipið »Elsa« hefur á ferðini mist ein mann yvir borð tætt undir Fø- royum. Hann og beiggji hansara gingi á skiparaskúla seinasta vetur og hann varð giftur beint áður hann fór av stað til Íslands.

Eingin veit reidiliga, sigst tað, hvussu til gekk. Hann og beiggin, sum var við sama skipi, vóru á dekkinum og arbeiddu. Beiggin fór niður undir, og kom eina løtu aftaná upp at hyggja eftir, har hin bleiv av, men tá var eingin maður — soleiðis tekur havið so mangan — — —

Mon en Præst.

»Tidens Tegn« har hort fol- gende Samtale:

Hans: Far, er den Mand der- henne Præst?

Faderen: Nej da, hvorfor spoger du om det?

Hans: Jo, jeg stod med en Snebold i Haanden, da han kom forbi, og saa sagde han: »Hvis du kaster den Bold paa mig, saa skal jeg pinedød konfir- mere dig«.

Tju.

En ung Skræder fra Bornaas, der fra et Stockholmsfirma for første Gang havde faaet Bestil- ling paa at sy nogle Dusin Benk- klæder, mødte forleden med Benklæderne, der selvfølgelig blev underkastet en Prove.

Et Par Mand tog fat i et Par Bukser, rykkede til og med et

Smæld røg Benklæderne op i næsten alle Somme, hvorpaa Firmaets Chef raabte:

— Hvad er det for noget Juks! Det kan De ikke faa Betaling for!

Skræderen, der stod med et lunt Smil om Munden, bemær- kede tørt:

— Ja, det var nu ellers det Par Bukser, jeg har faaet herfra til at sy efter.

Dommeren: Hvor kyssede han Dem?

Vidnet: Paa Munden!

— Ja, jeg mener: Hvor be- fandt De Dem?

— I hans Arme!

RITA SÆBESPAANER
til al finere Vask.

Udførselsforbud.

Amtet har fra Fiskeridirekto- ratet modtaget saalydende Tele- gram:

»Tilleg til Bekendtgørelse om Udførsel Storbritanien for- byder tillige fra og med 24. ds. Udførsel Skrubber, Havkat, Hornfisk samt Udførsel for under 500 mm Rodspætter og Isinger under 275 mm Total- længde. Af Rokke, alle Arter, maa kun indføres Vingerne. Torsk over 900 mm Totallæng- de skal være hovedskaaret.«

FRISK KÆRNEMÆLK
HVER DAG

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

FERÐAFÓLK

Við e/s. »Tjaldur« komu upp tann 21. mai 1934:

Frk. Anna Jacobsen, Elisa Rein, Esta Hansen, Sira Jacob- sen, Kairina Nielsen, Abba Chris- tiansen, Asla Olsen, Sandi. Frú N. J. Mortensen, Kristine Thom- sen, Edith Skæling, Harri Land- inspektør Jensen, Andersen, Gre- gersen, Hans Thomsen, Jensen, Jens Davidsen, Glyvrum.

„Okkara“ TOILETSÆBER er drøje, billige, og har den Par- fume, som De synes om.

HARALD HERDAL: HVAD SAA -

Hen paa Eftermiddagen, mens Jens var taget til Byen, laa den kræftsige Maren ene og halv- blundende. Skolinkent stod ind gennem Vinduet og henover lidt af Dyngen. Det naandede ikke hende mere; det gjorde det kun lige i Middagstimen.

Maren kunde se ud i Haven. Den var velholdt, endnu vinter- bar og blomsterløs, men Bedene var runde, aflange, firkantede, graa i Jorden, gravet og revet, Rosenbuskene strittede op med sorte, beskaarne Stammer og Grene. De tre Havegange var gruset og revet, Hækken var klippet. Alt var i Orden. Jens holdt Haven pænt, efter at hun ikke mere kunde. Den lille Stump Have foran det lille rode Murstenshus, de nu boede i, var jo ikke saa stor som Haven ved Gaarden, men var velholdt;

ingen kunde sige den noget paa; hvis de betragtede den ude fra Vejen. Det glædede Maren. Hun laa og glædede sig over det.

Hun laa saadan, at hun kunde se, hvem der gik ude paa Vejen, for havde hun haft sin Plads ved det ene Vindue. Jens ved det andet; der kom sjældent andre end dem, de kendte, men somme Tider kom der dog ogsaa et fremmed Menneske, som Jens — nu da Maren ikke selv kunde være med — maatte se, hvor gik hen.

I snart halvandet Aar havde Maren ikke været oppe. Det var Kræft altsaa. Og Operationen havde ikke hjulpet. De operere- dede ogsaa Lars. Han døde et Par Aar efter. Maren tænkte paa hans Gravsted. Hun saa det for sig. Det var helt nyt, der var jo ikke Plads mere i det gamle. En lille Grusgang forte lige op til den sorte Marmor- plade med Guldskrift; paa Si- den var der to ophøjede Bede, hvor der plejede at være Sted- moderblomster. Det var en pæn Grav. Hanne passede den godt. Lige som Jens passede Haven. Pludselig var Maren ikke saa glad for Haven, selv om den var velpasset. Den mindede om et Gravsted.

Hun skulde dø. Her skulde hun dø og Jens blive tilbage. Lars døde ogsaa af Kræft. Skont de opererede ham. Men hvad kan de Doktorer? Intet! Og Jens vilde passe hendes Gravsted lige saa pænt, som Hanne passede Lars'. Og lige saa pænt, som han nu passede Haven.

Haven uden for Maren's Vin- due. Hvordan det nu var og ikke var, saa var Maren plud- selig ikke glad for Haven mere. Den var pæn og velholdt nok, det var ikke det, der var i Vejen. Det var saa rent ud urim- ligt, saa besynderligt, — men Maren saa pludselig ikke Haven, som var lige udenfor Vinduet; det vil sige, naturligvis saa hun den; men hun saa ogsaa — det var det underlige, det mærk- værdige og saadan forstemmende — hun saa ogsaa Lars' Gravsted. Og det var alligevel saa uhyggeligt.

Maren saa ikke ud i Haven. Sygdommen plagede hende, hun stoned. Hun kunde ikke lide, at hun saadan laa og fantasie- rede, skont hun da var lysvaa- gen. Ligeform laa og saa Syner. Hvad betød det? Var hun daar- ligere? Havde hun Feber? Hun var hed nok.

Skulde hun dø?!

Skulde hun dø? Det gav et Ryk i Maren. Hun næsten rejste sin lille, sygdomssvækkede Krop halvt op i Sengen, som vilde hun sætte sig over Ende, og skont hun ikke kunde. Skulde hun dø lige nu?

Lige nu, hvor hun var ene. Mens Jens var i Byen! I Ban- ken! Maren saa paa Uret. Han kunde ikke være hjemme for om en Time. Skulde hun dø imens. Ene!

Hun lagde sig ned, hun ston- nede og svedte. Hun saa ikke ud af Vinduet mere. Hun saa op i Loftet, det hvide, nyhvid- tede Loft. Hun blev lidt roligere. Hun var mal, træet, rigtig træet. Hendes Tanker gik ligesom i Staa. Men da hun blev klar over det, var hun allerede i Gang med at tænke paa sin Begravelse. Hun vilde ikke have Stedmoderblomster paa sin Grav. Det havde Hanne sat paa Lars'. Hvorfor det? Hvor- for det? Var der nogen Mening med det? Hun vilde have lyse- rode Pelargonier. Jens kunde købe dem som Potteplanter og sætte dem ud, naar det var Tid til det.

Disse Tanker foruroligede ikke Maren. Hun havde gen- nemtenkt sin Begravelse til. Men det med Pelargonier var først faldet hende ind nu . . .

Hun blev urolig, hvis hun nu døde . . . for hun fik sagt det til Jens! Hun folte det som en vægig Grund til ikke at dø, for Jens kom hjem.

Maren var ikke bange for Døden, ikke saadan. Den Vej skal vi jo alle. Men der var noget, hun maatte have sagt Jens først. Ikke Stedmoderblom- ster, men Pelargonier, lyserode Pelargonier . . .

Men paa samme uklare Maade som Maren havde set paa én Gang Haven og Lars' Gravsted, paa samme Maade vidste hun godt, at det var noget helt an- det, hun skulde og maatte have sagt Jens, for hun døde. Noget vigtigt, noget, der havde gjort hende urolig, ja noget, der lige- som havde gjort hende angst for at dø.

Hun havde alle sine Dage været en flittig og stræbsom Kone. Hun havde slidt i det, da de havde Gaarden. Og det var jo kun fire Aar siden, de solgte den og købte Huset her for at have det lidt roligt paa deres gamle Dage. Hun havde altid været flittig, foretagssom, altid i Gang med noget, altid arbejdende og hængende i. Og paa den Maade havde hun egentlig aldrig gjort sig Tanker om noget ud over det daglige, det, hun skulde have gjort, det nyttige, det, der var Gavn ved.

Men efter at hun blev syg, især efter Operationen, havde hun faaet Tid til at tænke ud over den Slags, der jo ikke ved- kom hende mere. Hun tænkte ud over sit eget, ud over deres. Hun var ikke videre glad ved det. Hun havde aldrig lidt af Tænksomhed for, det havde hun ikke, hun havde aldrig haft Tid, heller ikke Lyst, for hvad gav- ner det? Og det giver ikke noget. Man maa tænke paa sit Arbejde, men ud over det . . . Heller ikke hos sine Piger havde Ma- ren yndet Tænksomhed, hun betragtede det som en Slags Dovenskab og noget Skaberi, Tidsspilde . . .

Hun havde jo altid selv været flittig, hægt i, og forlangt det samme af andre, uanset hvad saa de havde ud af det i For- hold til, hvad hun havde. Man betaler for Arbejdet, for Nyten de gør, ikke for at de skal drive den af . . .

Sygdommen havde gjort Ma- ren tankefuld, tænksom. Hun havde saa megen Tid til det. Hun havde ikke andet at tage sig for, og ligesom Sygdommen havde gjort hende tyndere, ble- gere, svagere, saadan havde den ogsaa gjort hende tænkende. Meget mod hendes Vilje. For hvad nytter det? Og hvad giver det? Men nu var hun ud over det og skulde hverken gøre Nytte eller faa Indtægt ud af noget. Hun skulde bare dø.

Den brutale Tanke skræm- mede ikke Maren. Hun vedgik den roligt og fattet.

Men hun laa og tænkte, det gjorde hun. Hun genoplevede det meste af sit Liv, baade det gode og det onde . . . Da Maren i Syttenaarsalderen og efter sine Forældres indtræn- gende Ønske sagde Ja til Jens Johansen, var hun eneste Barn og havde Gaarden og smaa Tredvetusinde. Jens var yngre og havde bare Titusinde.

De Penge havde de urørt endnu. I Banken.

Og flere til. Det meste af det, de fik for Gaarden.

(Fortsættes paa 4. Side).